

[Grove]

ner, der stemmer nej til denne udvikling i Europa.

Jeg vil gerne underbygge det yderligere.

Hvis man stemmer nej den 2. juni, vil man skabe meget stor usikkerhed om den kommende udvikling i Europa, men hvis man stemmer ja og udviklingen ikke bliver, som vi ønsker, er det egentlig meget enkelt, for så kan et flertal i Folketinget bare melde os ud.

Det sikreste er altså at stemme ja, for så forhindrer man ikke en udvikling i Europa, og hvis denne udvikling mod vore forventninger skulle vise sig at være forkert, kan man klare problemerne ved en simpel afstemning her i Folketinget.

Derfor er folkeafstemningen den 2. juni i virkeligheden et spørgsmål om, hvorvidt den danske befolkning vil og tør og ønsker at tage et medansvar for den europæiske udvikling. Det er et spørgsmål, om vi ønsker medindflydelse på forholdene uden for vort eget lands grænser, eller vi ønsker i fremtiden at blive henvist til tilskuerens rolle – ja, ikke engang som tilskuer – om vi tør tage et medansvar for, at den positive udvikling i Europa, som vi har i øjeblikket, skal stoppes og gå i stå, om vi tror på, at resten af Europa vil bøje sig for vore ønsker om en total genforhandling af den Traktat, det nu har taget 2-3 år at forhandle på plads. Tør vi virkelig skuffe befolkningen i Østeuropa, som stiller store forventninger til EF om hjælp, og som selv ser frem til at blive medlemmer? Tør vi skuffe befolkningen i den tredje verden, som jo også med forventning ser frem til, at vi fra europæisk side – og her specielt i EF – skal være med til at hjælpe dem op til en bedre levestandard? Det er i allerhøjeste grad det, folkeafstemningen den 2. juni drejer sig om. Det er jo ikke et spørgsmål om det indre marked og frihandel, for det er vi medlem af, men det er et spørgsmål om, hvorvidt vi vil vise, at de tolv gamle demokratiske lande kan arbejde sammen og dermed være et eksempel for nye demokratier i Europa – vise dem, at konflikter ikke løses med krig, men gennem samarbejde.

Afstemningen den 2. juni er ikke en afstemning om landbrugspolitik eller fiskeripolitik. Det er ikke en afstemning om miljø alene, det er ikke en afstemning om sociale forhold eller den sociale dimension, men det er en afstemning om, hvorledes Europa skal udvikle sig i

fremtiden. Kan vi tolv lande gennemføre denne fælles udvikling og samarbejde, er der mange andre lande, der får tro på fremtiden.

Der er jo mange, der står på spring og vil komme ind at hjælpe os. Fra Norden er der Sverige, Finland og sandsynligvis også Norge; fra Mitteleuropa Østrig og Schweiz. Alle er interesserede i at komme med ind og påvirke udviklingen i Europa i fred og samarbejde. Det er det, vi skal stemme om den 2. juni.

Derfor skal vi efter Det Konservative Folkepartis opfattelse ikke vende ryggen til Europa og stemme nej. Vi skal stå i spidsen og stemme ja, for så udvikler vi et samarbejde i Europa, som ikke blot vi, men også vore børn og børnebørn er stolte af og gerne vil videreføre. Her i verden drejer alt sig ikke om økonomi, selv om vi sætter stor pris på det, men det drejer sig først og fremmest om fred og samarbejde, og det er det, vi skal stemme om den 2. juni.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det var jo en smuk tale, hr. Grove havde konstrueret til os i dag med udtalelser som: Hvis vi stemmer nej, hvorledes vil udviklingen så blive? Og så kommer hr. Grove med nogle manende beskrivelser om, at vi stiller os uden for indflydelse og vi vil fastholde usikkerheden i Europas udvikling og alle mulige forfærdelige ting.

Er hr. Grove da overhovedet ikke opmærksom på, at hvis Danmark stemmer nej til Unionstraktaten, bliver der ingen union? Så begynder det indre marked den 1. januar 1993, som hr. Grove dog også ganske kort var inde på, og så får vi en økonomisk stabil zone i Vesteuropa. Og er det ikke netop det, som de østeuropæiske regeringschefer har sagt ville være en fordel – en økonomisk stabilisator i Europa?

Eller tror hr. Grove og dermed hele Det Konservative Folkeparti virkelig, at man ved at lave Den Europæiske Union med Vestunionen sikrer større fred og sikkerhed i Europa? Er hr. Grove ikke opmærksom på, at vi har et samarbejde i NATO? Jeg troede faktisk, at Fremskridtspartiet og Det Konservative Folkeparti var enige om, at NATO er den sikkerhedsfaktor, der sikrer freden i Europa. Men jeg forstår, at De Konservative altså nu netop har lavet deres politik om på dette område, og det